

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 250/2024
14.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душка Пуђе, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 757/22 од 08.09.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 787/22 од 15.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душка Пуђе, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 757/22 од 08.09.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 787/22 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 757/22 од 08.09.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у задржавању и у притвору, како је то наведено у изреци пресуде, која казна ће се извршити на тај начин што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које просторије може напуштати одлуком директора Управе, а у случајевима предвиђеним законом, с тим што је одређено, да ће, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд одредити да окривљени остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка – паушала, у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 787/22 од 15.11.2023. године одбијене су као неосноване жалба Другог ОЈТ у Београду и жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Душко Пуђа, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП, док из образложења захтева произилази да је исти поднет и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе због предметног кривичног дела.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости, иако нумерички не означава, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да су судови повредили закон, на тај начин што на утврђено чињенично стање нису применили законске одредбе члана 29. Кривичног законика, због чега су погрешно нашли да се у радњама окривљеног стичу сва битна субјективна и објективна обележја кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а Кривичног законика, за које је окривљени и оглашен кривим. Наиме, по ставу одбране, окривљени је критичном приликом поступао у правној заблуди, имајући у виду да пресуда Спк 32/22 од 03.06.2022. године погрешно садржи правну поуку, због чега није могао знати, нити је имао свест о томе да је иста даном доношења постала правно обавезујућа.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оценио је као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је окривљени АА пресудом Вишег суда у Београду Спк 32/22 од 03.06.2022. године, оглашен кривим због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а у вези члана 33. Кривичног законика, те да су се окривљени, његов бранилац, адвокат Душко Пуђа, као и јавни тужилац одрекли права на жалбу против наведене пресуде и иста је постала правноснажна и извршна даном доношења. Окривљеном је овом пресудом, поред осталог, на основу одредбе члана 344а став 6. у вези члана 89б Кривичног законика, изречена мера безбедности забране присуствовања спортским приредбама у којима учествују први тимови мушке сениорске категорије фудбалских и кошаркашких клубова „Црвена Звезда“, који се одигравају на територији Републике Србије, у трајању од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде и одређено је да се наведена мера безбедности извршава на тај начин, што је окривљени дужан да се

непосредно пре почетка времена одржавања наведених спортских приредби лично јави службеном лицу у подручној полицијској станици и да борави у њиховим просторијама за време одржавања спортске приредбе, а уколико прекрши забрану присуствовања наведеним спортским приредбама, условна осуда ће се опозвати и утврђена казна затвора извршити.

Одредбом члана 340а Кривичног законика, прописано је да ће се онај ко прекрши забрану утврђену изреченом мером безбедности, казнити новчаном казном или затвором до 6 месеци.

Чланом 29. став 1. Кривичног законика прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у неотклонивој правној заблуди, а ставом 2. истог члана прописано је да је правна заблуда неотклоњива, ако учинилац није био дужан и није могао да зна да је његово дело забрањено.

Према чињеничном опису кривичног дела у изреци правноснажне пресуде окривљени АА је у време и на месту ближе описаном у изреци, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, а чије извршење је хтео, прекршио забрану утврђену изреченом мером безбедности, која му је изречена пресудом Вишег суда у Београду Спк 32/22 од 03.06.2022. године, на тај начин што је у хали „Александар Николић“ присуствовао кошаркашкој утакмици „Аба лиге“, између екипа КК „Црвена звезда“ и КК „Партизан“ и то на делу трибине „бела ложа“, која се налази непосредно уз сектор „терен“, а што је забележено службеном камером полицијских службеника УП Одељења за јавни ред и мир и није се лично јавио у време одржавања наведене спортске приредбе, службеном лицу у полицијској станици Вождовац, на подручју на коме се затекао и није боравио у њиховим просторијама за време одржавања спортске приредбе.

По оцени овога суда, из чињеница и околности наведених у изреци правноснажне пресуде, не произилази поступање окривљеног у неотклоњивој правној заблуди, већ из исте, произилазе сва законска обележја кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а Кривичног законика, за које је оглашен кривим и то како објективна, која се односе на радњу извршења која се састоји у томе што је прекршио забрану утврђену изреченом мером безбедности, тако и субјективна која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног која обухвата и свест о забрањености дела.

По налажењу Врховног суда, предметна мера безбедности забране присуствовања спортским приредбама у којима учествују први тимови мушке сениорске категорије фудбалских и кошаркашких клубова „Црвена Звезда“, који се одигравају на територији Републике Србије, према окривљеном изречена је правноснажном пресудом, због чега, у конкретном случају, нема места примени члана 29. Кривичног законика, јер је окривљени несумњиво знао да је према њему вођен кривични поступак, да је правноснажно осуђен и да му је правноснажно изречена мера безбедности. Околности, на које се позива бранилац у поднетом захтеву, а којима се детаљно бавио другостепени суд, на страни 4. образложења другостепене пресуде, које се тичу тога да је у пресуди Спк 32/22 од 03.06.2022. године, Виши суд у Београду, погрешно поучио странке о праву на жалбу, и по оцени овог суда, не доводе у питање неспорну чињеницу да је окривљени био дужан и могао да зна за постојање предметне мере безбедности, као и да је кршење те мере санкционисано.

Стога су, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 29. Кривичног законика, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажним пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава наредбу о извршењу пресуде од 03.06.2022. године, који је морао бити издвојен из списка, јер је очигледно да је текст наредбе накнадно дописан.

Ни ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

У наредби за извршење пресуде суд констатује правноснажност и извршност пресуде и таква наредба представља саставни део сваког кривичног списка, па самим тим иста није доказ, нити је суд исту третирао у смислу доказа, већ је само вршећи увид у списе предмета констатовао њено постојање и у образложењу пресуде навео околности које из ње произилазе, а које се тичу правноснажности и извршности пресуде Вишег суда у Београду Спк 32/22 од 03.06.2022. године, па је Врховни суд наводе захтева, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио неоснованим.

У преосталом делу, захтевом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама посебно у погледу постојања субјективних елемената кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, односно на повреду одредбе члана 440. у вези члана 16. став 2. и 5. ЗКП, те надаље и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, коју као разлог подношења, бранилац наводи у захтеву, које повреде нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко бранилаца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић